

‘Nu durven we wel weer’

Wekenlang dobberden ze in het voorjaar van 2022 op de Grote Oceaan omdat volkomen onverwachts de mast van hun zeilschip afbrak. Nu durven Sander Droog uit Heerenveen en Yvette Oeben uit Roden het aan om hun wereldreis voort te zetten.

„We hadden tijd nodig om weer vertrouwen te krijgen in het schip.

We waren zo kwetsbaar geweest.” pagina 26-27

Sander Droog uit Heerenveen en zijn vriendin Yvette Oeben uit Roden (beiden 37) zetten hun nautische wereldreis voort. Die werd in 2022 abrupt onderbroken. Het stel dobberde toen wekenlang zonder mast op de Grote Oceaan. Nu nadert het vervolg van de reis.

ROBERT JAN SPEERSTRA

In het voorjaar van 2022 deden Sander en Yvette hun verhaal in deze krant. Zij spraken van 'een horrorscenario' en 'een bizarre overlevingstocht'. Ruim anderhalf jaar later nemen zij daar geen woord van terug. „Het was ook spannend”, zegt Sander. „Héél spannend”, vult Yvette aan.

Hoe zat het ook alweer? Midden op de Grote Oceaan, 1000 zeemijl (1850 kilometer) na de Galapagoseilanden en 2300 zeemijl (4250 kilometer) voor Frans-Polynesië, brak de mast van hun zeilschip Blue Beryl af. Uit het niets. Terwijl alle zeilen en stagen nieuw waren. De mast lag in het water, de stag op het dek. Hoge golven maakten het echter te zwaar om de mast en het grootzeil te redden. Het stel besloot de boel te laten afzinken.

In een instabiele boot, die alleen een noodzeiltje had, maar één kant op kon (naar het westen) en zich gedroeg als een dobber in wild water, werden zij geregeld alle kanten op geslingerd. „Het is afzien. De golven zijn zo hoog en onvoorspelbaar”, meldden de twee.

HET EILAND HIVA OA

Hun gruwelavontuur liep goed af. In drie weken wisten Sander en

Yvette heel traag het eiland Hiva Oa te bereiken. Hiva Oa is een van de Markiezen, een eilandengroep in Frans-Polynesië, tussen Zuid-Amerika en Australië. „Wij hebben de langste oversteek ooit gemaakt met een noodmast op een enkelrompsschip”, berichtte de Heerenveener in die tijd vanaf de Markiezen. „Ooit hè. Wereldwijd. Pff, zwaar, vreselijk.”

Op Hiva Oa begon Sander als eerste vooruit te kijken. Yvette had het een stuk zwaarder, vertellen de twee deze dinsdag in Drenthe. Zij verblijven momenteel in Groningen, komen ook veel in Heerenveen en bereiden zich vanuit deze plaatsen voor op het vervolg van hun wereldreis. Het gesprek vindt plaats in Hotel Van der Valk in Spier. Het contrast tussen de besneeuwde bossen hier en de palmbomen in Frans-Polynesië kan bijna niet groter.

„Ik wilde eerst helemaal niet meer zeilen”, zegt Yvette vanachter haar warme kop thee. Volgens Sander was de overlevingstocht op de oceaan voor zijn vriendin een traumatische ervaring. Yvette: „Nou ja, ik moest in ieder geval een paar weken bijkomen.” Ook Sander dacht niet meteen aan

leuke dingen, zoals kitesurfen of duiken. Het schip leefbaar maken en een nieuwe mast regelen, dat ging voor.

ZELF MAST MAKEN

„Wij zaten dus op Hiva Oa en wilden naar Tahiti en uiteindelijk naar Nieuw-Zeeland. Dat is hét land voor zeilers. Maar we hadden geen mast”, vertelt Sander. „Toen heb ik daar met wat mensen een grote aluminium paal van een klein eiland in de buurt gehaald. Op Hiva Oa hebben wij er een mast van 12 meter van gemaakt.”

‘Wij hebben de langste oversteek ooit gemaakt met een noodmast op een enkelrompsschip’

„Dat deed Sander alleen hè”, gaat Yvette verder. „Ik was echt nog aan het bijkomen.” Lachend: „En ik klus sowieso niet zo graag.”

Nadat hun Blue Beryl, met de tijdelijke mast erop, op Hiva Oa uit het water was gehaald, vertrokken de twee in augustus 2022 naar Nederland. Die reis ging per vliegtuig. Doel was om in Nederland een echte, nieuwe mast te regelen. Dat lukte. In Lemmer kocht het stel een mast van 18,5 meter. Per vrachtschip werd deze via het Panamakanaal naar Tahiti gebracht. Het nieuwe exemplaar was nodig voor de oversteek van Tahiti naar Nieuw-Zeeland.

Hun eigen schip lag echter nog op Hiva Oa. Samen met zijn vader, en zonder Yvette, zeilde Sander het naar Tahiti. „Mijn vader heeft echt veel gezeild, ook op oceanen, maar noemde dit zijn zwaarste trip ooit. Het schip was nog niet goed in balans. En er waren hoge golven en hele harde wind.”

‘DAAR DURFDE IK WEER’

In mei 2023 kwam de mast uit Lemmer aan op Tahiti. Hier kwam een maand later ook Yvette weer aan boord, voor de reis naar Nieuw-Zeeland. „Daar durfde ik wel weer, met die nieuwe mast”, vertelt zij.

Vervolgens begon het mooiste

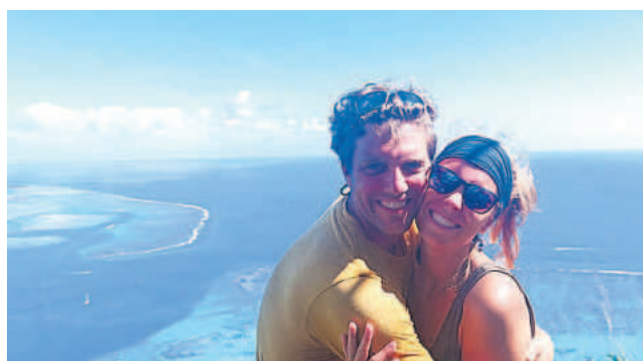
gedeelte van de hele reis. De twee deden allerlei eilanden aan, zoals Moorea en de Tuamotu-archipel. Hierna volgden onder meer Bora Bora, de Cookeilanden en Tonga. „Dit deel was zo prachtig. Het is een van de mooiste gebieden van de wereld”, zegt Yvette. Ze straalt ervan. „We hebben gezwommen met haaien, dolfijnen en bultrugwalvissen.”

Deze periode, ongeveer een half jaar, tot hun aankomst in Nieuw-Zeeland afgelopen november, was volgens Sander ook een verwerkingsperiode. „Een tijd om weer vertrouwen te krijgen in het schip. We waren ineens zo kwetsbaar geweest. Dat vertrouwen hebben wij nu weer.”

ZEILERSDEMENTIE

Yvette vult aan: „Weet je wat het is: Sander checkt echt alles altijd dubbel. Maar dit kon je gewoon niet zien. Deze breuk was pech. Het zat in de mast. Dat er dan zulke onverwachte dingen gebeuren met zulke grote gevolgen, dat is wel spannend.”

Nu willen ze door. Gaan ze door. In hun wereld is hier een naam voor: zeilersdementie. „Aan land vergeet je dat rotgevoel van eer-

De Blue Beryl in tropische wateren.

Sander en Yvette in de Drentse bossen. FOTO: MARCEL JURIAN DE JONG

der. Zo werkt het blijkbaar”, zegt Sander.

Ook hij begint nu te stralen. „Het is ook zó mooi om ergens aan te komen. Vanaf het moment dat je een eiland ziet tot het moment dat je aan land bent en de geur van fruit en palmbomen ruikt.”

LANGE TERUGREIS

In november vlogen de twee naar Nederland, vanuit Nieuw-Zeeland. De Blue Beryl lieten zij achter in Whangarei, op het Noordereiland. „Nieuw-Zeeland was voor ons het grote doel. Vanaf daar gaat het straks voelen alsof we op de terugreis zijn.” Een terugreis die ruim anderhalf jaar zal duren.

Op 19 februari vliegen Sander en Yvette terug naar het land van de kiwi's, dat nogal prijzig is. „Van november tot april is het bovendien cycloonseizoen. Dan moet je daar niet zijn, niet de oceaan opgaan”, weet Yvette. Ze hebben dus even de tijd en gaan in Nieuw-Zeeland eerst twee maanden rondtrekken over land. In april zeilen zij verder.

In Nederland bezoeken de twee momenteel familie en vrienden en geven zij lezingen „bij wie dat wil”, vertelt Sander. Het stel kan de

‘Onze bedoeling is om in september 2025 in Nederland aan te komen. Wij hebben de tijd’

entreegelden en donaties goed gebruiken. Via zijn sportleraar van vroeger, Luuk de Vries (77) uit Mildam, heeft de Heerenvenner een lezing geregeld in de bibliotheek in Heerenveen. „Die is op 7 februari.”

Hierna zijn Sander en Yvette op 16 februari te vinden in het dorps-huis in Nieuw-Roden. Hun agenda biedt nog wat ruimte. „Zeker in februari kunnen mensen ons nog boeken.”

OMGAAN MET TEGENSLAGEN

Het stel gaat ook langs bij zeilverenigingen en bedrijven. Sander: „Wij willen daar mensen inspireren. Onze ervaringen en kennis

overdragen.” „Kijk, het is entertainment”, breekt Yvette in. Ze is quasi-serieus. „Het is natuurlijk een beetje een dramaverhaal hè.” Sander ziet dat net even anders: „Wij vertellen mensen hoe om te gaan met tegenslagen. Zo zou ik het noemen. En het is ook leuk voor niet-zeilers.”

De twee hopen dat tegenslagen in het vervolg van de reis uitblijven. Die reis gaat straks vanuit Nieuw-Zeeland oostelijk van Australië verder. Via in ieder geval Fiji en Vanuatu willen Sander en Yvette naar Indonesië. Zij zijn van plan om hier een jaar over te doen. „Wij gaan waar de wind ons brengt.”

Vervolgens zijn er twee opties: terug naar Europa via Sri Lanka, de Rode Zee en het Suezkanaal of terug via Zuid-Afrika, Brazilië, het Caribisch gebied en de Azoren. Hun keuze zal afhangen van de politieke en militaire situatie in de wereld.

„In de Rode Zee is het nu mis. Wij houden de situatie goed in de gaten”, zegt Yvette. „Maar wij hebben nog een jaar om te beslissen”, besluit Sander. „Dat komt goed. Onze bedoeling is om in september 2025 in Nederland aan te komen. Wij hebben de tijd.”

